

Zuster Helena geeft een rondleiding door het klooster.

foto's Kees Martens

De liefde wordt steeds sterker

door **Anneke Liebrand**

Met een vers brood in m'n hand bel ik aan bij het Karmelietessenklooster Blijendaal in Oirschot. Ruim tien jaar geleden bezorgde ik (dochter van de bakker) hier regelmatig een paar mikken. Buitenzuster Helena deed altijd open. Verder dan het gangetje kwam ik nooit. Helena, inmiddels 80 jaar oud, doet ook vandaag de deur open. Natuurlijk. „Hoe wist u dat we brood nodig hadden?” vraagt ze. Nou dat wist ik eerlijk gezegd niet. Het gesneden tarwe is mijn binnenkomstje. Omdat ik 'van de krant ben' is de kloosterlinge wat huiverig voor mijn belangstelling. Even hapsnap een verhaaltje maken is er niet bij. Helena biedt me de grand tour aan, inclusief bibliotheek, kapel en museum. Ze wil de mensen ook wat geestelijk voedsel meegeven. Vroeger kende de zusters hier een streng kloosterleven. Ze zaten achter slot en grendel. Maar de nonnen hebben hun huis steeds meer opengesteld. Tot vreugde van de zuster. Regelmatig komen er bezoekers aan de deur. De buitennon staat ze geduldig te woord. „Al

moet ik hetzelfde verhaal drie keer achter elkaar vertellen. Dat kost me helemaal geen moeite.” In alles voelt zij zich gesterkt door God. „Hij doet 99 procent van het werk, ik hoef maar 1 procent te doen.” Ze vindt het jammer dat er zoveel misverstanden bestaan rondom het besloten kloosterleven. „Ze zeggen weleens: wat doen die nou de hele dag? Maar wij hebben een grote taak. Dat zien de mensen niet altijd.” Ik kijk haar vragend aan. „Nou, de kerkgemeenschap, dat is net een menselijk lichaam”, vervolgt ze. „Het hart dat is de liefde van de nonnen voor God. Het lijf dat zijn de mensen. Het hart zie je niet aan de buitenkant. Maar als het niet meer werkt, dan doet het lijf ook niets meer.” Voor Helena, die al 57 jaar in de Karmel werkt, bidt, eet en slaapt, blijkt de hartstocht in ieder geval nog springlevend. „Je zou misschien denken dat de liefde voor God minder wordt, naarmate je ouder wordt, maar dat is helemaal niet zo. Het wordt juist sterker. Dat is toch zo mooi.” Helena heeft in haar leven als non natuurlijk

ook verdriet en twijfel gekend. Toch bekijkt ze alles van een positieve kant. Het kloosterleven een aflopende zaak? Daar is de zuster dan ook nog helemaal niet van overtuigd. Ze houdt zich vast aan de woorden van de Heilige Theresia van Lisieux. „Zij heeft gezegd dat we steeds weer opnieuw moeten beginnen.” Van een einde hoeft dus helemaal geen sprake te zijn, meent ze. „Misschien zijn er ook nog ergens jonge vrouwen die zich groepen voelen om hieraan mee te werken”, hoopt de zuster. „Die zouden mogelijk het Karmel leven, met eerbied voor de tradities, kunnen vernieuwen.” Als ik op het punt sta te vertrekken, klampt de zuster me nog even aan. „Ik heb nog iets voor jou.” Ze snelt naar een opkamtje en komt terug met een klein zwart boekje. Het Nieuwe Testament. Ze leest op mijn verzoek haar favoriete passage voor. De eerste afscheidsrede van Johannes; over het leven na de dood: 'De hereniging met Jesus bij den Vader'. Zuster Helena kijkt me vergenoegd aan: „Je kunt nog zoveel boeken lezen, maar er gaat niets boven het evangelie.”

AFSTAPPEN

Een verslaggever van het ED gaat op de fiets door Zuidoost-Brabant, dagelijks op zoek naar bijzondere plekken en bijzondere ontmoetingen.

Vandaag deel 33: in het Karmelietessenklooster.